

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **K. T.**, narozený X
státní příslušnost Ruská federace
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 3. 2025, č. j. KRPU-44758-26/ČJ-2025-040022-DB-ZZC,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 3. 2025, č. j. KRPU-44758-26/ČJ-2025-040022-DB-ZZC, jímž byl podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 3. 3. 2025 ve 14:00 hodin.

Žaloba

2. Poukázal na to, žalovaná dovozuje existenci nebezpečí útěku z toho, že se žalobce po území členských států EU pohybuje bez víza, na území ČR vstoupil bez oprávnění k pobytu a na území Chorvatska nesetřval do doby rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Toto odůvodnění podle žalobce není dostatečným zdůvodnění existence nebezpečí účinku. Zdůraznil, že z jeho tvrzení ani z jeho minulého jednání není zřejmé, že by se předání do Chorvatska chtěl vyhnout. Uvedl, že do ČR přicestoval, aby zde mohl být se svou družkou i za cenu neoprávněného pobytu. Dle žalobce by policii bylo známo místo jeho pobytu a nic by nebránilo tomu, aby po nabytí právní moci rozhodnutí o přemístění přistoupila k realizaci jeho předání do Chorvatska. Konstatoval, že se sám dobrovolně dostavil na pracoviště policie, aby řešil vlastní pobytovou situaci, a to hned v den, co přijel na území ČR. I z toho je zřejmá jeho snaha spolupracovat se státními orgány ČR, a nikoliv mařit výkon rozhodnutí o předání. Poukázal na to, že v jeho případě nejde o případ tzv. tranzitní migrace, pro kterou je typické, že dotyční cizinci nemají žádnou motivaci zůstat v ČR a čekat na transfer. Žalobce nemá zázemí a nemá žádný důvod mařit transfer. Žalovaná tedy dostatečně neodůvodnila, proč v případě žalobce mělo existovat riziko útěku. Argument žalované, že se pohybuje po území členských států EU bez platného oprávnění k pobytu, je dle žalobce mírně přehnané.
3. Zdůraznil, že má na území ČR zajištěné místo pobytu, a to u sestry přítelkyně. Toto tvrzení žalobce dokládá přiloženým dokladem o zajištění ubytování a smlouvu o nájmu bytu, vztah s přítelkyní dokládá přiloženými společnými fotografiemi a čestným prohlášením o partnerském vztahu. Zdůraznil, že žalovaná možnost uložení alternativ zajištění žalobce v napadeném rozhodnutí zohlednila zcela nedostatečně, zejména nijak nereflektovala zajištění ubytování. Konstatoval, že žalovaná zpochybňovala zajištění jeho ubytování zřejmě proto, že žalobce neznal adresu, na které bydlí sestra jeho družky. To je však dle žalobce zcela pochopitelné vzhledem k tomu, že na území ČR nebyl ani jeden den. Upozornil na to, že důkazní břemeno ohledně prokázání toho, že nelze využít alternativ k detenci, tíží žalovaného, který rozhodnutím o zajištění zasahuje do osobní svobody cizince. Žalovaný proto měl vynaložit mnohem větší snahu za účelem ověřit, zda jsou tvrzení žalobce ohledně zajištění ubytování pravdivá. Z rozhodnutí plyne, že žalovaná měla k dispozici adresu, na které bydlí sestra žalobcovy družky, a měla proto provést pobytovou kontrolu a zjistit, zda je ubytování na dané adrese možné.
4. Poukázal na to, že žalovaná žalobci vyčítá, že nedoložil existenci vztahu se svou družkou. Zároveň ale žalovaná nedala žádný prostor k tomu, aby tak učinil, jestliže žalovaná zpochybňuje jejich vztah pouze na základě toho, že žalobcova družka nefiguruje v cizineckém informačním systému. Poznamenal, že vysvětloval, že jeho družka do ČR přijela na základě bezvízového styku. Pokud není evidována v cizineckém systému, může to znamenat, že maximálně porušila svou povinnost do tří pracovních dnů ode dne vstupu na území ČR ohlásit na policii místo pobytu na území, bez dalšího však na základě této skutečnosti nelze zpochybňovat její vztah se žalobcem. Z napadeného rozhodnutí je dle žalobce patrné, že jde o obecné rozhodnutí, které nereaguje na individuální situaci žalobce a individuální okolnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že postupovala v souladu s právními předpisy, své rozhodnutí vydala v souladu se zákonem, náležitě jej odůvodnila, a proto navrhla zamítnutí žaloby. Poukázala na to, že žalobce vstoupil a pobýval na území ČR neoprávněně, tedy jedna ze stěžejních podmínek jeho zajištění je zcela naplněna, neboť žalobce nedisponuje žádným oprávněním k pobytu a pobývá na území ČR v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Dále je bez sebemenších pochyb prokázáno, že žalobce podal na území Chorvatska žádost o azyl. Žalobce tedy jednoznačně spadá do působnosti nařízení Dublin III. V této souvislosti obdržela žalovaná od Ministerstva vnitra dne 6. 3. 2025 oznámení o zahájení řízení podle tohoto nařízení. Dne 14. 3. 2025 žalovaná obdržela další oznámení o tom, že Chorvatská republika přijala svoji odpovědnost a zaslala souhlas s přijetím žalobce zpět na své území.
6. Poznamenala, že se s otázkou, zda předání žalobce není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení, se beze zbytku vypořádala v napadeném rozhodnutí. Poukázala na to, že si nelze vybírat stát, ve kterém bude cizinec žádat o mezinárodní ochranu, tím způsobem, že přes ostatní státy Evropy bude daný cizinec cestovat nelegálně bez odpovídajícího postihu. Zdůraznila, že žalobce porušil zákony a rozhodnutí příslušných orgánů, resp. ignoroval instrukce chorvatských orgánů ve věci žádosti o azyl, neboť věděl, za jakých podmínek smí cestovat po EU, sám žalobce v protokolu uvedl, že nemohl odletět přímo do Prahy a požádat o azyl, protože by ho do letadla nepustili, a proto se rozhodl tuto skutečnost obejít a vydal se přes Bosnu a Hercegovinu do Chorvatska pozemní cestou, kde účelově podal žádost o azyl s úmyslem získat právo volného pohybu po Chorvatsku, v Chorvatsku ovšem žalobce setrvat nechtěl. Dle názoru žalované pouze účelově využil jediné dostupné právní cesty, která v tu chvíli znamenala volný pohyb – požádat v Chorvatsku o mezinárodní ochranu a obdržet právo pobytu volného pohybu (byť pouze pro Chorvatsko) a tohoto titulu zneužít k realizaci další vědomé nelegální cesty přes státy Evropy až do ČR. Je dle žalované zřejmé, že se žalobce do Chorvatska vrátit nechce, jelikož ani do tábora v rámci řízení o žádosti o azyl nedorazil.
7. Zdůraznila, že žalobce v protokolu ze dne 4. 3. 2025 uvedl jiné křestní jméno a datum narození své družky, tvrdil, že bude bydlet na adrese sestry své družky, později však v rámci podané žaloby doklady k ubytování doložil na jinou adresu, která ani se sestrou jeho družky nemá žádnou souvislost. Je tak dle žalované zřejmé, že se žalobce od počátku rozhodl pro život v ČR. Doplnila, že v době vydání napadeného rozhodnutí žalobce uvedl jiné jméno a datum narození své družky, a proto nebylo možné jím uváděnou osobu dohledat v cizineckém systému, přesto žalovaná deklarovanou vazbu žalobce hodnotila a pečlivě se s uváděnou informací vypořádala. V každém případě se žalobce pokouší sloučit na osobu se státní příslušností Ukrajina, která nemá na území ČR žádný druh povolení pobytu.
8. Žalovaná má za to, že je prokázáno i vážné nebezpečí útěku, neboť žalobce naplnil hned několik podmínek tohoto institutu dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce totiž pobýval na území ČR neoprávněně, žalobce má být předán do Chorvatska, tedy do státu, který přímo nesousedí s ČR a žalobce nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat. Dále žalobce vědomě nesetřval do konečného posouzení jeho pobytu ve státě, ve kterém požádal o azyl, ale neoprávněně cestoval do ČR. Na základě těchto skutečností žalovaná nemohla spoléhat na tvrzení, že by žalobce setřval na adresách, které uvádí, do

doby rozhodnutí o jeho přemístění do Chorvatska a má jednoznačně za to, že by se předání vyhýbal a skrýval, jelikož sám uvedl, že jeho jediným cílem je život v ČR se svou družkou za cenu nelegálního pobytu. Poukázala na to, že se na stranách 9, 10 a 11 zabývala možností užití mírnějších opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců a velice podrobně řešila žalobcem udávanou přítelkyni, a to i přestože žalobce uvedl špatné datum narození jeho družky. Zdůraznila, že zajištění je prvním úkonem v řízení o zajištění, a žalovaná tak musí zajištění posoudit do 48 hodin od prvotního omezení osobní svobody. Zdůraznila, že v napadeném rozhodnutí velmi pečlivě zohlednila všechny okolnosti, vyjádřila se i k údajům, které uvedl žalobce k tvrzené přítelkyni. Konstatovala, že v posuzované věci se jedná o krátkodobé zajištění v řádu týdnů, kdy poté bude žalobce přemístěn do Chorvatska, což neznemožňuje další kontakt s přítelkyní žalobce.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
10. **Z obsahu správního spisu soud zjistil, že** dne 3. 3. 2025 byl žalobce zajištěn, neboť byl důvod domnívat, že vstoupil a pobýval na území ČR neoprávněně, protože se žalobce téhož dne dostavil na pracoviště cizinecké policie v Rumburku a hlídce předložil svůj cestovní doklad a písemnosti o podané žádosti o azyl v Chorvatsku, nepředložil žádné vízum ani oprávnění ke vstupu pobytu na území ČR. Následným sejmutím otisků prstů bylo zjištěno, že žalobce má záznam v evidencích EUODAC v Chorvatsku pod ID: X ze dne 28. 2. 2025.
11. Žalobce ve výpovědi dne 4. 3. 2025 uvedl, že vycestoval z Ruska v březnu 2022 do Běloruska, kde pracoval jako kuchař a seznámil se tam s družkou A. D., narozenou X, státní příslušnosti Ukrajina. Protože Bělorusku uzavřelo dohodu s Ruskem o vydávání občanů do Ruska a on nechce do armády, neboť je pacifista, zakoupil s družkou letenky do Turecka, odkud družka pokračovala letecky do ČR a on, jelikož by jej do letadla do Prahy nevzali, odletěl do Bosny a Hercegoviny, kam může vstoupit bez víza. Po příletu do Bosny a Hercegoviny ihned odcestoval na hranici s Chorvatskem, kde požádal o azyl. Od policistů dostal písemnosti a byl poučen o tom, že se má dostavit do tábora na adresu uvedenou v předávaných dokumentech do 1. 3. 2025. Chorvatští policisté ho poté odvezli na nádraží, kde potkal ruský mluvčího taxikáře, který mu sdělil, že žalobce již družku neuvidí a nabídl mu odvoz do Záhřebu na autobus, který ho odveze do ČR. Žalobce následně odcestoval autobusem do Prahy a poté pokračoval do Rumburku za svou přítelkyní. Následující den se dostavil na cizineckou policii v Rumburku. Dále uvedl, že jeho družka odcestovala rovnou do ČR, neboť zde má sestru, může zde požádat o dočasnou ochranu a pracovat, on sám takovou možnost nemá. Vypověděl, že po propuštění by žalobce odcestoval za svou družkou do Rumburku, chtěl bych v ČR požádat o azyl a pracovat.
12. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. Podle § 129 odst. 4 téhož zákona policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
14. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
15. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
16. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
17. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o

podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

18. Nejprve se soud zabýval námitkou žalobce, že v jeho případě neexistuje vážné nebezpečí útěku. K tomu je třeba zdůraznit, že žalobce naplnil hned několik podmínek tohoto institutu dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce totiž (1) pobýval na území ČR neoprávněně a (2) má být předán do Chorvatska, tedy do státu, který přímo nesousedí s ČR a žalobce nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat.
19. Dále je nutné akcentovat skutečnost, že žalobce vědomě nesetřval do konečného posouzení jeho žádosti o azyl ve státě, ve kterém požádal o azyl, ale vědomě neoprávněně cestoval do ČR. Ve věci také není sporu o tom, že žalobce žádným vízem či povolením k pobytu nejen pro ČR, ale ani pro schengenský prostor nedisponoval. Žalobce proto naplnil podmínky pro zajištění podle § 129 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců, neboť zde existovalo vážné nebezpečí útěku, jelikož žalobce pobýval na území neoprávněně, má být předán do Chorvatska, tedy do státu, který přímo nesousedí s ČR a žalobce nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat, a současně žalobce uvedl, že nemá v úmyslu dobrovolně opustit ČR, neboť by zde chtěl zůstat se svou družkou. Lze tudíž shrnout, že žalobce nelegálně pobýval na území ČR, požádal o mezinárodní ochranu v Chorvatsku a nesetřval tam do ukončení tohoto řízení. Za této situace soud souhlasí se žalovanou, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí existovalo v případě žalobce vážné nebezpečí útěku a byla dána důvodná obava, že by žalobce se správními orgány nespolupracoval a případnému předání do Chorvatska se mohl vyhýbat.
20. Je sice pravdou, že se žalobce sám dostavil na pracoviště policie, ale to neznamena, že by z tohoto důvodu jeho pobyt na území ČR měl být považován za legální nebo že by to mělo zahradit jeho neoprávněný pobyt na území ČR. Žalobce také zcela přehlíží, že dle vlastních slov cestoval do ČR z Chorvatska autobusem, tudíž musel do ČR nelegálně cestovat přes další státy EU. Argumentace žalobce, že v jeho případě nejde o případ tzv. tranzitní migrace, tudíž není pro posouzení věci relevantní.
21. Soud dále uvádí, že v posuzované věci bylo o zajištění rozhodnuto podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tedy ve lhůtě 48 hodin od okamžiku zajištění žalobce, přičemž tato časová tíseň nedovoluje žalované provádět časově náročné úkony ke zjišťování skutkového stavu – např. podání vysvětlení a výslechy dalších osob. To neznamena, že by žalovaná mohla rozhodovat na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nicméně rozsah zjišťovaných skutečností je limitován omezeným časovým horizontem pro vydání rozhodnutí o zajištění. V případném navazujícím řízení o prodloužení doby trvání zajištění by se již uvedené časové omezení a s tím spojená specifika stran zjišťování skutkového stavu neaplikovala.
22. Žalovaná v posuzované věci z podání vysvětlení žalobce zjistila, že ten si je vědom, že zde pobývá nelegálně. Je pravdou, že žalobce ve vysvětlení dne 4. 3. 2025 uváděl, že v ČR má družku Annu Dobrovolskou, narozenou 30. 8. 1984, o které nevěděl, zda zde má nějaký pobytový titul. K tomu však soud především zdůrazňuje, že žalovaná osobu tohoto příjmení a data narození (nešlo tedy ani o zadání křestního jména) ve svých evidencích nenalezla, o čemž svědčí záznam lustrace ze dne 4. 3. 2025 založený ve správním spisu. Lze pak souhlasit

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

se žalovanou též v tom, že žalobce se mohl dostavit na policii se svou družkou, která by podpořila, případně doplnila, jeho tvrzení. Soud poznamenává, že je mu z úřední činnosti v těchto typech řízení známo, že takto cizinci postupují a na policii se dostaví i s partnerem. Této možnosti však žalobce a jeho družka nevyužili.

23. Soud pak poukazuje na to, že žalovaná dospěla ke správnému závěru, že dne 4. 3. 2025 žalobcem prezentované údaje o jeho družce nebylo možné vyhodnotit jako věrohodné a poskytující záruku, že by se žalobce jeho předání do Chorvatska nemohl vyhýbat. Lze pak doplnit, že až s podanou žalobou, jak správně upozornila žalovaná v jejím vyjádření, žalobce upřesnil údaje o křestním jménu a datu narození jeho družky, které jsou – zejména u data narození – odlišné od údajů, které žalobce specifikoval ve správním řízení. Špatné uvedení data narození u vlastní družky žalobcem je po tříleté známosti dle soudu více než zarážející a žalovaná ani nemohla předpokládat, že si žalobce nepamatuje datum narození své družky a uvede špatné datum narození.
24. Soud dále podotýká, že žalobce při podání vysvětlení dne 4. 3. 2025 vypověděl, že neví, na jaké adrese v Rumburku družka bydlí, jen věděl, jak se tam dostane. Z uvedeného dle soudu vyplývá, že žalobce nebyl schopen žalované uvést adresu svého eventuálního místa pobytu, ani tuto adresu neměl napsanou např. na listu papíru, což by i v časové tísní od příjezdu žalobce do Rumburku, návštěvy jeho družky a přihlášení na policii bylo možné. Takto žalobcem sdělenou nekonkrétní informaci rozhodně nelze považovat za takový údaj o místě pobytu, který by měl být relevantní z hlediska zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Za takové skutkové situace, která tu byla v době vydání napadeného rozhodnutí, soud souhlasí se žalovanou, že žalobcem prezentované informace o jeho družce a nespecifikované adrese místa pobytu na území ČR ke dni vydání napadeného rozhodnutí neposkytovaly záruku, že by žalobce skutečně policii nahlásil adresu pobytu, že by se na dané adrese zdržoval či že by se osobně hlásil policii v době policií stanovené. Dále dosud ani nic nenasvědčuje tomu, že by si žalobce mohl jakkoliv obstarat adekvátní finanční prostředky pro účely finanční záruky, čemuž svědčí i vyjádření žalobce ve správním řízení o nedostatku financí. Podmínky pro uložení zvláštního opatření tak nebyly v případě žalobce v okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí dány a žalovaná postupovala ve věci správně.
25. Současně je třeba mít na zřeteli, že ochrana rodinného a soukromého života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není bezbřehá a nelze ji chápat jako ničím neprolomitelný štít, který žalobce chrání před důsledky jeho protiprávního jednání. Současně platí, že ochrana dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nezaručuje právo zvolit si geografický rozměr respektování soukromého a rodinného života. Soud nepochybně, že napadené rozhodnutí o zajištění představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života žalobce, nicméně do nekomfortní osobní situace přivedl sebe a svou družku právě žalobce, jelikož do EU cestoval bez potřebného pobytového povolení a v ČR pobývá nelegálně, a nyní je nucen tyto negativní důsledky svého předchozího protiprávního jednání nést, přičemž tyto negativní důsledky nepředstavují nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života dle čl. 8. Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud tedy uvádí, že napadené rozhodnutí nemůže být nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života.
26. Lze souhlasit s názorem žalobce, že je vyloučeno paušalizované rozhodování ve věcech zajišťovaných cizinců. Nelze však přisvědčit námitce, že napadené rozhodnutí je příkladem takového přístupu. Důvodem pro zajištění žalobce je naplnění jeho účelu, tedy předání

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce do Chorvatska. Žalovaná přitom na základě konkrétních skutkových okolností (nikoliv paušalizovaně, jak namítá žalobce) uzavřela, že u žalobce existovalo vážné nebezpečí útěku. Rozhodnutí žalované tedy vychází z konkrétní situace žalobce, jak byla popsána výše, jak je zachycena ve správním spisu a jak byla zjištěna ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Soud proto napadené rozhodnutí nepokládá za šablonovité či paušální a nezohledňující individuální situaci žalobce.

27. Žalovaná napadeným rozhodnutím ani předcházejícím řízením neporušila základní zásady ani elementární procesní ustanovení správního řízení. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu žádné takové pochybení nevyplynulo a nebylo zjištěno. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, vše nezbytné řádně odůvodněné a doba zajištění zvolena přiměřeně konkrétním okolnostem.
28. Ke dni vydání tudíž napadené rozhodnutí obstálo, soud však s ohledem na mezinárodní závazky ČR dále zkoumal, zda nenastala po vydání rozhodnutí nějaká skutečnost, jež by trvání zajištění bránila. Uvedený požadavek vyplývá z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud však neshledal žádnou zásadní okolnost, kvůli níž by mělo dojít k prolomení pravidla obsaženého v § 75 odst. 1 s. ř. s., tj. k provedení přezkumu ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Ke dni rozhodování soudu totiž již uplynula doba zajištění žalobce stanovená rozhodnutím žalované, tudíž na zajištění žalobce (omezení osobní svobody trvalo do 2. 4. 2025) již rozhodnutí soudu nemohlo mít reálný vliv.
29. Soud dle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování čestným prohlášením družky žalobce ze dne 14. 3. 2025, předloženými fotografiemi, dokladem o zajištění ubytování ze dne 14. 3. 2025 a smlouvou o nájmu bytu ze dne 30. 12. 2024, neboť, jak popsal soud výše, za zjištěného skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování žalované, bylo rozhodnutí žalované správné. V dalším řízení, a to včetně rozhodování o případném prodloužení zajištění, bude žalovaná dále zjišťovat rozsah soukromého a rodinného života žalobce, přičemž může dojít i k závěru, že mohou být splněny podmínky pro vydání některého ze zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zejména bude-li ověřen faktický tvrzený pobyt žalobce a dojde-li žalovaná k závěru, že žalobce nebude probíhající řízení mařit.
30. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 7. dubna 2025

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.